

Lene Mayer- Skumanz / Salvatore Sciascia

Trini Defregger - Lienz

Ang Kuwagong Maliit

Noong unang panahon, nang eng salita ng tao et hayop ay magkatulad, may nakatirang kuwagong maliit na nass likod ng pinakamagandang bundok. Siya ay eng pinakabunso se anim na magkakapatid et siya rin eng pinakahuli se lahat na lumalabas se pugad na matatagpuan se lumang puno. Tinuruan siya ng kanyang mga magulang kung papaano lumipad, kung papaano manghuli ng daga et kung paano naman magbilad se araw. Sabi nila se kanya: "Anak, magpakatayang ks et diskubrehen mo eng mundo." "Hindi ha ako ay maliit lamang?", tanong niya se kanyang mga magulang. Silo ay nagkatinginan na lamang dala ng ginhawang mapasensiya se sinabi niya.

"Ang Makapangyarihang Kuwago na Siyang Limikha ng Lahat _ ay siyang magbabantay se iyong paglalakbay at saka, alam mo na eng mga tuntunin: "Patayin mo kaagad eng daga na iyong sisilain upang ito ay hindi makadama ng sakit."

"Bukod se rito, ito ay mas malasa." "Matuwa ks se bawat sinag ng araw kahit anong hina nito. Ngayon lumipad ks na et sanayin mo eng iyong sarili se paglipad.

"Se pamamagitan lamang ng pagsasanay ay matuto kang makalipad".

Ang kuwagong maliit ay lumingon lamang et tumingin se kanyang mga magulang et minsan pa ay sumulyap se kanyang pugad.

Siya ay pumiyak, tumili et humiyaw bago magpaalam se kanyang mga magulang. Al siya ay lumipad na. Ang gubat se likod ng napakagandang bundok ay malawak et puno ng mga hayop. Pagkatapos ng malayong paglalakbay , eng kuwagong maliit ay nakakita ng kaingin se mabatong burol. Siya ay dumapo se malumot na lugar et masayang pinagmasdan eng paglubog ng araw. Se may ilalim ay may nakaupong alamid se ibabaw ng bato na mainit-mit pa dahil se mit ng araw.

Mula se kanyang ilong hanggang se kanyang noo ay may apat na maiitim na linya. Ang kanyang makapal et kulot na bontot ay kumimbot ng bahagya et tumingin se kuwagong maliit. "Isang kuwago! "Dumating ks se tamang panahon." "Pakisagot nga eng tanong ko: "Paano pumayag eng Makapangyarihang Alamid na Siyang Lumikha ng lahat ng bagay na ilan se mga pusa ay aamuhin?".

"Ano, ano?", tanong ng kuwagong maliit na may pagkamangha. "Kahapon ng gabt, ako ay tumakbo ng malayong-malayo na hindi ko nasanayan hanggang naabot ko eng sapa na eng agos ay nanggaling se pinakamagandang bundok."
 "Doon nakita ko eng gusaling gawa ng tao et ito ay yari mula se kahoy et bato et se paligid nito ay may mahalimuyak na amoy ng matabang hayop."
 "Ngunit, ako ay talagang busog na busog et eng gusto ko lamang ay tumingin se malayo. "May nakita akong taong nakaupo se harap ng gusali et hinaplos-haplos niya eng pusa na nakaupo se kanyang kandungan."
 "Ang pusa ay hindi nangangalmot o kaya ay nangangagat ngunit may bahagyang huni lamang eng narinig kn.
 "Nakapangngilabot pag may hihimas se aking katawan:"
 "Paano iyon mangyari?". Ang kuwagong maliit ay tumingin na lamang se ibaba, pinaikot-ikot eng ulo et nagsabi: "Paano ko iyan malalaman?". Ang alamid ay tumindig eng kanyang kulot na bontot ay namamaga et galit na itinaas eng kanyang mga mata et nagkulay dilaw et berde se laki ng galit et nagtanong: "Anong ibig mong sabihin?".
 "Ikaw ay kuwago, eng akala ko na eng mga kuwago ay matatalino et alam nila eng mag kasagutan se lahat ng mga katanungan."
 "Hindi ko iyan alam", sabi naman ng kuwago. "Bakit ks pa nabubuhay?", galit na nagtanong eng alamid. "Mahiya ks se sarili mo et turuan mo eng iyong sarili na matuto." Se kanyang pagkalito se sinabi ng alamid, ibinuka ng kuwagong maliit eng kanyang mga pakpak et papalayo na lumipad.

Habang lumilipad, ay nakakita siya ng punongkahoyá na may gawang eng puno et malawak na taluktok. Ito ay kumikinang se bawat sikat ng papalubog na araw. Siya ay umupo se kailaliman ng sanga et sinikap na makapag-isip. Habang siya ay nag-iisip, ay may narinig siyang kaluskos na nanggagaling se maliliit na mga halaman na nass loob ng kakahuyan. Narinig niya na may kumakaluskos et pumagaypay ng malakas et biglang lumapag eng paboreal se kanyang tabi. Ang sanga ay umuga se bigat ng paboreal."Nagtagumpay na naman!", sabi ng paboreal. "Palaging ganito bawat gabt bago ako matutulog!"

"Bakit kaya hindi ako makalipad et makatakbo ng mabilis ?". "Naku, sino eng nakalupagi dito?". "Hoy, maliit na kuwago, makinig ks, ito ay aking punongkahoy et dito ako matutulog!" "Naku, patawad!", pumiyak eng kuwagong maliit.

Pinagkalog-kalog ng paboreal eng kanyang magagandang balahibo, inayos et pagkatapos pinalawit niya ito. Nagpatuloy siyang nagsalita: "Ako ay may itatanong se iyo na hanggang ngayon ay bumagabag se isipan kn." Bakit eng Makapangyarihang Paboreal na siyang lumikha ng lahat ay gumawa ng kakaunting punongkahoy na magagamit naman se pagtulog?"

"Ano?", humuni eng kuwagong maliit. "Tingnan mo, hindi ha mahaba eng bontot ko ?", sabi ng paboreal. "Se pamamagitan nito ay kaya kong gumawa ng gulong ng kariton." "Ngunit kung gusto kong matulog na waleng panganib, ito ay nagbibigay se akin ng gulo." "Tangi eng mataas na punongkahoy na may mahaba et pahalang na sanga eng siyang naaangkop para se akin."

"Dito se gubat ay kakaunti lamang eng ganito." "Kahit papaano, mayroon ks ring iss", bulong naman ng kuwagong maliit. "Ibig ko sana tatlo o kaya ay apat na puwede kong pagpilian", sigaw ng paboreal. "Sabihin mo nga se akin kung bakit kakaunti lang talaga eng ganitong uri ng mga punongkahoy?" "Aywan ko," sagot ng kuwagong maliit. Niyuko ng paboreal eng kanyang ulo, na eng duko ng kanyang asul na balahibo ay muntik ng sumayad se dibdib ng kuwagong maliit. "Ano, hindi mo alam? " "Ang mga kuwago ay nakakaalam ng lahat ng mga kasagutan se lahat ng mga katanungan." "Hindi ko alam na iyan ay isang mahalagang katanungan", sagot naman ng kuwagong maliit. "Gago ks pala! Ikaw ay hindi tunay na kuwago." Humalakhak eng paboreal et patuloy na nagsalita: "Mahiya ks se sarili mo at ngayon, lumipad kana." Ang kuwagong maliit ay lumipad na, dala se kanyang dibdib eng malaking pagkabigla.

Se paglalakbay niya ay nakakita siya ng malaking bato na may maliit na kuweba. Umupo siya se butas nito upang makapagpahinga et makapag-isip naman. "Bakit ako mahihiya", sabi niya se kanyang sarili.

"Bakit kailangen kong malaman eng lahat ng mga kasagutan ng mga katanungan dito se mundo?". "Bakit kaya nakapagsabi eng alamid tungkol s Makapangyarihang Alamid na siyang lumikha ng lahat et bakit naman eng paboreal ay nakapagsabi tungkol se Makapangyarihang paboreal na siyang lumikha ng lahat, na kung tutuusin ay eng Makapangyarihang Kuwago eng siyang lumikha ng lahat." Ang araw ay papalubog na se likod ng napakagandang gubat. Ang mga bituin se bandeng kanluran ng himpapawid ay kumikislap et eng buwan naman ay dahan-dahang sumisikat se ibabawng mga punongkahoy. Ang sikat ng buwan ay umabot se kuweba na nass malaking bato et se bandeng ito, eng kuwagong maliit ay nagagalak ng makita niya eng kulay pilak na liwanag ng buwan. "Naku, panahon ng lumipad!", sabi ng boses se kanyang likuran. "Ngayong gabt ay katamtaman lamang eng temperatura, et salamat naman se Makapangyarihang Paniki na siyang lumikka ng lahat!"

Nang lumingon eng kuwagong maliit se kanyang likuran, nakita niya eng paniki na nakabitin ng patiwarik se pader. Se pamamagitan ng kanyang mga daliri se paa et ng kanyang dalawang hinlalaki, ay talagang nakakapit siya ng husto se malaking bato. Ibinuka niya ng kaunti eng kanyang mga pakpak upang ito ay magrasahan se pamamagitanng malangis na sustansiya na nanggagaling se butas ng kanyang ilong. Se pamamagitan ng kanyang dila ay nalangisan eng buong balat niya.

Ang kuwagong maliit ay biglang napasigaw: "Naku, eng baho!" "Tama ks, talagang mabaho ", sabi naman ng paniki.

"Kaya nga, ako ay hindi mabuting biktima para se iyo, aking mahal." ""Ikaw ha ay isang kuwago?" "Oo, ngunit ako ay maliit lamang, et saka baka hindi talaga ako tunay na kuwago." "Ab, eng dami mong salita. Ang mga kuwago ay talagang mga kuwago et alam nila eng lahat ng mga kasagutan se lahat ng mga katanungan se mundo." "Ako ay may itatanong se iyo, aking mahal na kuwago.

Ang paniki ay lumipad se harap ng kuwagong maliit. "Tingnan mo ako. Ako ay masuwerte, halimbawa, eng mga insekto ay mahuhuli ko kahit anong dilim." "Hihiyaw ako et kung eng mag alingawngaw ay bumalik, pinupuri ko sila et bigla ko silang sasakmalin."

"Ngunit, may isang bagay na gumagambala se akin." "Magkaroon lamang sana ako ng isang anak se isang taon..." "Samantala, eng mga. paruparo et eng mga gamugamo ay nangingitlog ng napakarami et napakahaba ng hanay ng maliliit na paruparo o kaya ay gamugamo et saka eng mag fax ay maaaring magkaroon ng tatlang anak." "Bakit kaya eng Makapangyarihang. Paniki na siyang lumikha ng lahat ay pumahintulot na ako ay magkaroon ng isang anak lamang?" "Aywan ko", sagot naman ng kuwagong maliit. Ang paniki ay namanghang umugoy-ugoy. "Ano, hindi mo alam?" "Bakit ako maniwala se iyo?" "Talagang hindi ko alam", malungkot et paulit-ulit na sinabi ng kuwagong maliit. "Sinn eng makakaalam, kung hindi mo pala alam?", tanong naman ng paniki. "Bake hindi mo lang sinubukan na makapag-isip ng malalim." "Seguro mas mabuti pa na bumalik ks vli dito kapag alam mo na eng kasagutan se tanong kn." Ang kuwagong maliit ay tumango na lamang . Ibinuka ng paniki eng kanyang mga pakpak et lumipad na se kadiliman. Ang kanyang matinis et mataas na hiyaw ay siyang naghari se gabt.

Ang iba pang mga paniki ay sumunod na rin se kanya. Pinagmasdan na lamang sila ng kuwagong maliit kung papaano silang lumipad na paliku-liko se liwanag ng buwan. Kahit na siya ay litung-lito a.t balisang-balisa, nakahalata pa rin siya ng gutom. Ngunit iniukol na lamang niya eng buong gabt se paghanap ng kanyang makakain na daga. Nang siya ay busog na busog na, nagtanong siya se daga na narinig niyang tumakbo se lupa. "Daga, sagutin mo nga ako." "Sinn eng Makapangyarihan na lumikha se iyo et se akin?" Maya-maya ay may umirit mula se butas na nass - lupa. "Sinn pa, di eng Makapangyarihang Daga:" "Seguradong alam mo iyan, ikaw eng nakakaalam ng lahat." "Napakatuso mo naman, ibig mo yata akong akitin upang ako ay lalabas se aking lungga."

"Ang uri ninyo ay palaging may salang-budhi kapag iss se amin ay nawawala."

"Naku, kung alam ko lang kung bakit kayong mga kuwago ay hindi nilikha na eng kakainin ay mga damo. "O kaya ay mais," humiyaw eng kuwagong maliit. "Hindi, eng mais ay para lamang se amin", sabi naman ng daga.

Pagkatapos, matahimik na. Ang kuwagong maliit ay lumipad na et humanap ng mataas na punongkahoy upang makapagHINGA na. "Hu-hu-hu, hindi ko talaga alam maliit na kuwago na umiiyak.

"Ang alam ko lamang ay talagang alam, kahit ano." SA may ibaba, na may kalayuan se siyang kulay-abo na may bontot. eng lahat," sabi ng wala akong kaalam-kanya, ay may nakita mataba et kulot na "Abe, ako hindi," may umungol na tinig. "Ang kaunting kaalaman, kahit na kasing nipis ng buhok ng balbas, ay mapapakinabangan na." "Ibig kong matuto," sabi ng kuwagong maliit et siya ay natulog na. Kinaumagahan, nang eng sinag ng araw ay kumikinang- kinang se mga dahon, eng kuwagong maliit ay gising na et natuwang pinagmasdan eng mapupulang sinag ng araw. "Ano kaya eng aking matutuklasan et mararanasan ngayong araw na ito?", tanong niya se sarili. Ibinuka niya eng kanyang mga pakpak na waleng ingay et mabilis na lumipad se pinakamagandang bundok. Se may ibaba, ay nakakita siya ng sapa na bumubola et kumikinang. Pababa siyang lumipad et nakita niya eng malaking gusali na gawa ng tao na minsan ay naikuwento se kanya ng alamid. Matahimik eng buong paligid maliban se ilang manok lamang na naghahanap ng mga bulati. Se may hindi kalayuan ay may narinig siyang taong kumakanta. Lumipad siya patungo doon et may nakita siyang babaeng umigib ng tubig.

Ang kuwagong maliit ay umupo se may palumpong et pumiyak. "Ang tinig ninyo ay kaakit-akit et higit pang maganda kay se tinig kn." Ang babae ay tumingala et tumawa. Pagkatapos, nakipag-usap siya se kuwagong maliit.

"Akalain mo kung eng kalikasan ay magkakatulad eng mga katangian. Hindi ha nakakainip?"

"Halimbawa, kayo ay higit na makakita makakarinig kay se akin, et saka, kayo ay maaaring makalipad."

"Al bakit kayo kumakanta?", tanong namangng kuwagong maliit.

"Ibig mo bang ipagtanggol eng iyong lugar- pakainan?" "Ako ay kumakanta upang ako ay matutulungan se

aking mga gawain," sabi ng babae. "Kung minsan ako ay kumakanta se laki ng aking paggalang se Makapangyarihang Ins na siyang lumikha ng lahat."

"Saan siya nakatira?", tanong ng kuwago. "Se lahat ng dako," sagot ng babae.

"Aang mga mata ng tao ay hindi se kanya makakita. "Ang araw, eng buwan et eng mga bituin ay mga hiyas

ng kanyang mga damit....." "Al kung sasabihin ko se inyo, bulong ng kuwago, na eng mga isda dito se may sapa ay kilala

nila eng Makapangyarihang isda na siyang lumikha ng lahat?"

"Ang Makapangyarihang Ins ay hindi magagalit,"

sagot ng babae. "Mahal niya eng lahat niyang nilalang." Iniugoy-ugoy na lamang ng kuwagong maliit eng

kanyang ulo et nag-isip. "Nasisiyahan ha siya kung kayo ay kumakanta upang ipakita ninyo eng iyong malaking paghanga se kanya?"

"Sana nga, sagot ng babae. "Humingi rin ako se

kanya ng maraming bagay. Halimbawa, na sana eng bubong ng bahay ko ay tategal pa, na sana eng aking mga manok ay magkakaroon ng maraming sisiw et sana, na tayo, eng aking anak et ako ay palaging malusog."

"Kayo ha ay nababahala se mga bagay-bagay na magaganap bukas?"

"Lahat naman ay nababahala", sabi ng babae. "Alam mo ha kung uulan ngayon?" "Ibig ko sana na matutuyo eng aking mga nilalabhan." "Ang hangin ay hindi nangangamoy ng ula.n,"sabi ng

kuwagong maliit. Pagkatapos ay tumili na siya et pasalungat na lumipad na.

Ang aaraw ay sumikat ng buong maghapon et eng kuwagong maliit ay

maraming beses na naligo se liwanag ng araw et siya ay malinaw na nakapag-isip. Se gabt, lumipad na siya patungo se libis ng pinakamagandang bundok..May nakita siyang nagniningning na parang bituin. Ito ay nass pagitan ng mga punongkahoy. Lumipad siya patungo se kinaroroonanng kislap et natuklasan niya eng isang maliit na kubo. Ang sinag ng liwanag ay nanggaling se butas ng dingding et umakit se mga gamu-gamo. Ang kuwagong maliit ay nagayuma dm se liwanag. Siya ay naglakas loob na lumapit se kubo hanggang napaupo siya se maliit na baitang se haraap ng butas. Siya ay nasiyahan se mainit na pamumula na siyang umudyok se kanya na kumanta ng kantang-pag-ibig. Siya ay humiyaw, pumiyak et tumili. "Naku, may kuwago se aking bentana" , may boses siyang narinig.

"Tuloy ks!" Ang kuwagong maliit ay kumurap upang matingnan eng taong nass kabila ng liwanag. Ito ay isang matandang lalaki. Ang kuwagong maliit ay nagtanong se matanda: "Ano po eng ginagawa ninyo?" "Ako ay nagbabasa" , sagot ng matanda et marahang binugaw eng gamugamo mula se maputing papel. "Ang araw ay napakaikli, kaya ako ay nagpatuloy ng pagbasa se tabi ng aking lampara. "Ito ay aklat tungkol se Makapangyarihang Ama na siyang lumikha ng lahat", patuloy na nagsalita eng matanda. "Saan po Siya nakatira?", tanong ng kuwagong maliit. "Se lahat ng dako", sagot ng matanda. "Se kahariang panglangit na hindi pa kaya ng mga mata ko na makikita et se puso ng mga tao." "Tinanong po ha ninyo siya tungkol se kinabukasan?" ,tanong ng kuwagong maliit. "Talaga," sagot naman ng matanda. "Subalit, ako ay lalong nakikipag-usap se kanya tungkol se nakaraan." "Se aking buhay, may napakaraming mga bagay na talagang hindi papasa se kanyang mga mata." "Ito ay eng nakakaabala se akin." "Kung mapagsabihan ko po kayo", bulong ng kuwagong maliit, "na eng gamugamo ay alam niya eng Makapangyarihang gamugamo na siyang kumikha ng lahat ng bagay." Ang matanda ay ngumiti dala ng pagkahabag.

"Paano nila mailarawan na eng Makapangyarihang Ama ay iba?" Ang matanda ay sumimangot. "Marami na akong nasabi se iyo tungkol se Makapangyarihang Ama ngunit tiyak na waleng tagumpay. Ito ay napupuna ko se mga sinasabi ma." "Nasasaktan ha eng

Makapangyarihang Ama kung itong babae ay tatawagin siyang Makapangyarihang Ina?" "fb, tanong vli ng kuwagong maliit. p`platagal na nag-isip eng matanda. "Iyan ay magandang tanong... Se palagay ko ay hindi." Ang Makapangyarihang Ama ay mabait. "Ikinatatakot ko, na ako na kanyang totoong alagad ay bahagyang masaaktan." "Huwag kang malungkot", sabi ng kuwagong maliit. Pagkatapos, siya ay nagpaalam na et lumipad ng papalayo. Kinaumagahan, eng kuwagong maliit ay pabalik na lumipad se sapa.

Hindi niya natagpuan eng babae ngunit may nakita siyang isang bata. Ito ay nakaupo se may pangpang na nakaupong pusa se kanyang kandungan et eng kanyang mga paa ay kanyang pinaugoy-ugoy se tubig. Pinagmasdan ng pusa eng mga isda se sapa. Ang araw ay sumikat se bata, se pusa, se mga bato na nass tubig et se mga damo. Waleng ingay na lumapag eng kuwagong maliit se tuod. Ang kanyang matalas na mga mata ay maaaring makakita ng lahat se malayo. Nakita niya kung paano ng bata pinaghimas-himas eng pusa.

Se tingin niya, eng pusa ay nasisiyahan se bawat himas ng bata, kaya nakalimutan tuloy ng pusa eng mga isda.

"Ang ganda ng bumubolang alon!" "Lahat ng bagay ay nagbibigay se kanya ng kagalakan." "Mayroon dm kayang pangalan na ibinigay ng bata se kahanga-hanga na tao na siyang lumikha ng lahat et pumayag na eng araw ay sisikat se lahat?"

"Bake hindi alam ng bata eng pangalan, ngunit siya ay nakaupo se kanyang kinaroroonan et ito ay malinaw na naramdaman ng kuwagong maliit. Ang bukas et eng mga sumusunod na mga araw ay wala doon et hindi mah" laga. Ang kahapon et eng araw bago kahapon ay masyadong malayo, eng nakaraan ay hindi mahalaga. Ikiniling ng kuwagong maliit eng kanyang ulo se lahat ng dako et tinandaan niya eng lahat ng mga pangalan na ibinigay se Makapangyarihang tao. Ang Makapangyarihang kuwago na siyang lumikha,ng

lahat, eng Makapangyarihang Alamid, eng Makapangyarihang , Paniki,ang Makapangyarihang Daga, eng Makapangyarihang

Ins, eng Makapangyarihang Ama. "Maaari dm siyang tawagin na Makapangyarihang Liliim na palaging nandoon", sabi ng kuwagong maliit. Ibinuka ng pusa eng kanyang isang mata et kumurap se kuwagong maliit- "Bakit hindi", sabi naman ng pusat.

Se paglubog ng araw, eng kuwagong maliit ay lumipad patungong gubat. Hinanap et nakita naman niya eng butas kung saan nakatira eng daga et sumigaw, "Hu-hu-hu!" "Lahat ng bagay na may buhay ay nanggaling se bagay-bagay na may buhay, pari na eng mais ay may buhay!" Se kanyang paglipad ay nasalubong niya eng paniki.

"Ikaw ay magaling lumipad", sabi ngkuwagong maliit. "Ngunit kung se paglipad mo ay may dala kang isang bata, se palagay ko ay mahihirapan ks." "Tama eng sinabi mo", sumang-ayon naman eng paniki. Ang kuwagong maliit ay lumipad na naman patungo se punongkahoy kung saan eng paboreal ay natutulog. "Kawawang nilalang", sabi niya se sarili. "Siya ay ks grupo ng pumuputak na mga hayop, kagaya ng mga manok et kailangen niya se kanyang

pagtulog eng dalawang punongkahoy.
Lumipad na naman siya et nakita niya eng alamid na nakahiga se malawak na sanga ng punongkahoy. eng kanyang mga mata namulapula ng makita niya eng kuwagong maliit.

"Ikaw ha ay higit na matalino na ngayon?", tanong ng alamid. "Hindi naman, kasi ako ay maliit pa et saka, hanggang ngayon, ako ay nag-aaral pa", masayang sagot ng kuwagong maliit. "Ako ay nakakita ng pusa na pinaghimas-himas ng bata eng katawan. Waleng makagambala se kanya kahit na eng mga isda se may sapa. "Naku, nakapangingilabot!" sabi naman ng alamid. "Kung eng lahat ng nilalang ay magkapareha et eng damdamin nila ay magkakatulad, hindi ha nakakainip?" tanong ng kuwagong maliit.

"Hindi ha mabuti na eng Makapangyarihang Liliim na tinatawag mo na Makapangyarihang Alamid, ay pumahintulot na marami tayong mapipilian?" Ang alamid ay tahimik lamang et eng kuwagong maliit ay lumipad na. Se wakas ay madadalaw niya eng kanyang mga magulang. Silo ay maligayang-maligaya se kanyang pagdating.

"Pinahintulot ha ng Makapangyarihang kuwago na siyang lumikha ng lahat, na makaranas ks ng maraming bagay?"

"Opa, pinahintulot niya", marafiang sagot ng kuwagong maliit.

"Al ngayon, sasabihin ko eng lahat se inyo et se buong mundo." "Sabihin mo se lahat, aking mahal na anak", sabi ng kuwagong nanay.

Al eng kuwagong tatay ay nagsabi: "Ngunit, se mga tao,iyan ay mahirap sabihin. Hindi sila maniniwala se iyo."

IkiW ling na lamang ng kuwagong maliit eng kanyang ulo.

"Titigil lamang ako ng paglipad kung matagpuan ko na eng tao na maniniwala se akin", tumili eng kuwagong maliit.

Die Deutsche Bibliothek – CIP Einheitsaufnahme
Die kleine Eule / Lene Mayer-Skumanz. Ill. von Salvatore Sciascia. -
Innsbruck ; Wien : Tyrolia-Verl., 1998
ISBN 3-7022-2139-5